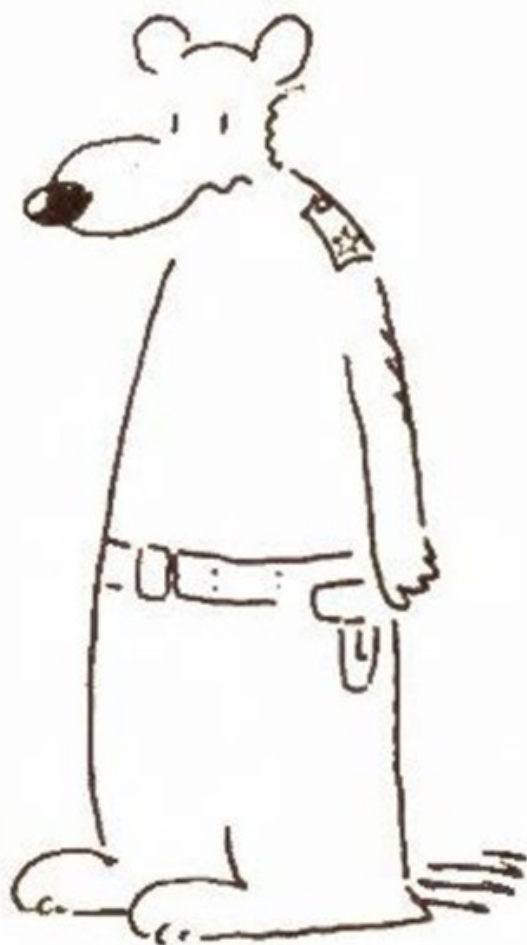

Ladislav Dvořák

Medvěd

Copyright © Ladislav Dvořák, 2012

Illustrations © Vladimír Jiránek, 2012

Copyright Nová vlna, 2012

ISBN 978-80-85845-23-5

Část první,

v níž se spolu major a medvěd poprvé setkají

Úzkou uličkou mezi špinavými domy stoupal do kopce malý tlustý muž v zelené uniformě. Byl to major Jiří Sláma, sloužící jako pomocný politický pracovník v Dobřanech u Vimperka.

Jiří Sláma byl nešťastný člověk. K vojákům se dal z lenosti. Začínal jako výstrojný náčelník, ale když se ukázalo, jak je neschopný, nabídli mu, aby si udělal VUML a stal se pomocným politickým pracovníkem. Přijal to, protože nevěděl, co by mohl jiného dělat. Ale spokojený nebyl. Nadřízení jej neměli rádi a vojáci se mu posmívali.

Jiří Sláma se cítil smutný a osamělý. A tak odpověděl na inzerát v Obraně lidu: „Plnoštíhlá hledá plnoštíhlého k společné pouti životem.“ Půl roku si dopisoval s paní Podhorskou, která inzerát podala. Nyní jej konečně pozvala na návštěvu.

Šel svižným krokem po hrbolatém chodníku kolem přeplněných popelnic a usmíval se. Jeho hladce vyholená tvář lehce voněla kolínskou a neústupně rozrážela vzduch. Kulaté, mírně vypoulené tmavě hnědé oči hleděly upřeně

vpřed. Postupně se však do nich začal vkrádat nejistý výraz. Majorova chůze se zpomalila, až se nakonec úplně zastavil.

„Kde to jsem?“ zamumlal udiveně a rozhlédl se kolem sebe. Z náprsní kapsy vytáhl dopis v růžové obálce a polohlasem si z něj četl. Čelo se mu pokrylo vráskami. Po chvíli dopis putoval do náprsní kapsy a vrásky na majorově čele se vyrovnaly. Otočil se a vykročil nazpátek, když jej zarazilo naléhavé volání.

„Haló, soudruhu!“ ozvalo se za ním.

Major se ohlédl. Za hromadou popelnic u kraje vozovky uviděl podivnou tvář s rozježenými vlasy. Zastavil se a tázavě na mluvčího pohlédl. Ten na něj zakýval chlupatou rukou, aby šel blíž.

„Potřebujete něco?“ zeptal se major zdvořile a popošel k němu.

„Nemáš Rudé právo, soudruhu?“ zeptalo se individuum. Major překvapeně zavrtěl hlavou.

„To je škoda,“ povzdechl si neznámý zhluboka. „Už týden jsem nečetl Rudé právo.“

„Hmmm,“ řekl major nezáčastněně a chystal se pokračovat v chůzi.

„Počkej chvílku, vojáku,“ poprosil jej neznámý naléhavě. „Četl jsi dnešní Rudé právo?“

„Samozřejmě,“ odpověděl major sebejistě.

„A mohl bys mi říci, co v něm psali?“ ptal se neznámý dychtivě.

„Nó, to – jako vždycky, že jó,“ zakoktal major a pokoušel se vzpomenout, co v těch prokletých novinách psali. Vagabund, z něhož za popelnicemi vykukovala jenom hlava, na něj dychtivě zíral. Vtom si major Sláma vzpomněl, že dnes žádné noviny nečetl.

„Musím už jít,“ řekl důležitě a udělal rychle dva kroky. Tu jej cosi mohutného sevřelo, vyzvedlo a neslo vzduchem jako pírko. Když se vzpamatoval z překvapení, zjistil, že se nachází za barikádou popelnic spolu s individuem, které je po celém těle chlupaté a nahé!

„Pomóc, unesli mě!“ chtěl vykřiknout major, ale vykřikl jenom: „Po-“, protože mu útočník zacpal ústa.

„Neboj se, soudruhu,“ proneslo chlácholivě individuum.

Jiří Sláma sebou zděšeně zazmítal. Sáhł rychle po pistoli, ale podivný tvor jej lehce plácl přes ruku. Pistole se vznesla velkým obloukem do vzduchu a přistála vedle kanálové mříže.

Major si zahanbeně cucal ruku, přes kterou dostal. Neodvažoval se ani hnout, jenom rozčilením funěl.

Neuměl si vysvětlit, kdo jej přepadl. Přitom vysvětlení bylo jednoduché. Útočníkem byl medvěd brtník, slyšící na jméno Karel, který uprchl ze zoologické zahrady. Jeho ošetřovatel ho naučil číst a mluvit. Při učení huňáč námahou olysal, takže se teď trochu podobal člověku.

Byl to učenlivý medvěd, ale lidský svět znal pouze z pozorování návštěvníků, rozhovorů s ošetřovatelem a každodenní četby Rudého práva. Jeho chování proto mohlo působit na první pohled poněkud zvláštně.

„To se nedělá. Ty se vůbec nechováš jako důstojník lidové armády,“ řekl medvěd vyčítavě.

Majora, který už naprosto nic nechápal, napadlo, že medvěd je kontrolním orgánem z ministerstva, který má za úkol sledovat chování vojáků z povolání ve volném čase.

„Kdo jste?“ zasípал polekaně.

„Já?“ podivil se medvěd. Chvíli si majora pátravě prohlížel, pak se k němu naklonil a pošeptal mu do ucha: „Já ti to tedy, soudruhu, prozradím. Jsem medvěd.“

Major usilovně přemýšlel. Na velení divize přeložili před měsícem plukovníka ze Slovenska, kterého ještě neznal. Nemohl si vzpomenout, jestli se jmenuje Móric nebo Medved. To bude on, usoudil major.

„Nemáte něco na sebe?“ zeptal se medvěd zdvořile.

„Na sebe, na sebe,“ zamumlal nechápavě major. „Co bych měl mít na sebe... Myslíte ústroj?“

„Prosím?“ zarazil se medvěd. „Aha, uniformu. Něco takového bych potřeboval. Nemáš jich víc?“

„Doma mám ještě jednu vycházkovou uniformu. A dvě pracovní,“ řekl major pyšně.

„To bys mi mohl pomoci,“ řekl medvěd zamyšleně.

„Jistě,“ souhlasil rychle major. „Samozřejmě, soudruhu.“

„To jsem rád,“ zaradoval se upřímně medvěd. „Mně by se tvoje uniforma moc hodila. Tak mi ji dej.“

„Teď?“ podivil se major.

Medvěd přikývl.

„Ale já s sebou žádnou nemám,“ řekl major zmateně.

„To nevadí,“ odpověděl domnělý plukovník bezelstně.

„Dej mi tu, co máš na sobě.“

„To přece nejde,“ zaprotestoval major slabě. Nemohl si vzpomenout, jestli podle řádů má služebně vyšší důstojník právo po něm něco takového požadovat. Asi ne, usoudil, ale nevěděl to jistě.

„Ty nejsi moc dobrý soudruh,“ řekl medvěd vyčítavě a major na něj s podezřením pohlédl.

Tohle by mu plukovník Móric nebo Medved určitě neřekl. Buď by mi to dal rozkazem, nebo by zařval. Spíš by zařval, usoudil major. Tady něco nehraje.

„Vy nejste voják, že?“ zkusil to opatrně.

„Já?“ podivil se medvěd. „Vždyť jsem ti říkal, že jsem medvěd.“

Majorovi spadl kámen se srdce. Je to jen nějaký blázen.

„Voják z povolání musí chodit oblečený,“ řekl rázně.

„Na to je předpis. Na shledanou.“

Chtěl odejít, ale medvěd se postavil před něj.

„Už půl dne prolézám popelnice a nemůžu nic najít,“ rozhořčil se. „Ani Rudé právo ani šaty. Tvoje by mi určitě byly. Svlíkni se, soudruhu!“

„Cože?“ nevěřil svým uším major.

„Povídám, svlíkni se!“ rozčilil se medvěd. „Doma máš tři uniformy a já nemám žádnou. Hezky se se mnou rozdělíš!“

Major na něj ustrašeně hleděl, ale ke svlékání se neměl.

„Jestli ty nejsi nějaký zakuklený kontrarevolucionář,“ zabručel medvěd zamyšleně. Vykulil oči, přiblížil hlavu těsně k majorovu obličejí a zařval: „Svlékni se a rychle! Nebo ti ukousnu hlavu!“

Když si major rozepínal první zlatý knoflík, trásl se mu ruce. Pak už mu to šlo docela rychle.

Medvěd si soustředěně prohlížel kusy oblečení, které mu major podával, a pečlivě je rovnal na hromádku vedle popelnic. Za chvíli byl major svlečený. Nechal si na sobě jenom trenýrky. Medvěd na něj pátravě pohlédl.

„Co to máš na sobě?“ podivil se a ukázal na zelené trenýrky s širokými žlutými lampasy.

„To se nosí vespod?“ zajímal se.

„Ano,“ přitakal slabým hlasem major.

„Tak si to sundej,“ řekl medvěd.

„Ale já...“ pokusil se major chabě něco namítnout.

Když však uviděl podivný záblesk v nevyzpytatelných medvědích očích, přestal protestovat a rychle si stáhl trenýrky.

Medvěd je nešikovně uchopil do předních tlap a pozorně si je prohlížel.

„Jsou hezké, zelené, to se mi líbí,“ brumlal spokojeně.

Lehl si na záda a pomalu, neobratně si trenýrky natáhl. Major na něj s úžasem hleděl. Až po chvíli jej napadlo, že má teď jedinečnou příležitost utéci. Jenže takhle bych se daleko nedostal, pomyslel si a přitiskl se ke zdi s rukama zkříženýma pod břichem.

Když byl nahý, bylo vidět, že má tělo hustě porostlé hnědými chlupy. Měl jich na sobě skoro víc než olysalý medvěd. Stál a bezmocně se díval, jak si to zvíře zapíná jeho sváteční košili.

To přece nemůže být pravda, řekl si a vzchopil se k poslednímu protestu.

„To je, co je...“ řekl naléhavě.

Cítil, že se nemůže soustředit na to, aby dokázal dát patřičným způsobem najevo své rozhořčení. Dost dobře nevěděl, co si počít. Bylo těžké chovat se jako hrdina. Pistole ležela na chodníku a ruka, přes kterou jej medvěd plácl, stále ještě bolela.

Medvěd se zapletl do kravaty a rozhořčeně si odfrkl.

„Tohleto, prosím tě – uvaž mi to.“

Major se přiblížil a třesoucíma rukama medvědovi opatrně urovnával kravatu. Stačilo by pořádně zatáhnout, napadlo majora – ba ne, ta jeho šíje by to vydržela a potom, radši to nezkoušet!

„Jak vypadám?“ zeptal se medvěd, když si nasadil čepici.

„Dobře,“ řekl major přičinlivě. Kupodivu to byla pravda. Uniforma olýsalému huňáčovi dobře seděla. Medvěd měl podobnou postavu jako major, jenom nohy měl trochu kratší, takže se mu kalhoty mírně krabatily na vyleštěných polobotkách, ale nebylo to moc znát.

„Děkuju,“ řekl medvěd přátelsky a zamířil si to kolébavým krokem pryč. Majorovi připadalo, že vidí odcházet sama sebe jako v nějakém snu, ze kterého se za chvíli pro-